

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **P. G.**, nar. X, IČ: X
sídlem X
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou
sídlem Veleslavínova 7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019 č. j. MHMP 664882/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravních agend (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 4. 2019 č. j. MHMP 664882/2019, sp. zn. S-MHMP 272692/2019 ODA-TAX (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, Odboru občansko správních agend, Oddělení správního řízení, ze dne 14. 1. 2019 č. j. UMCP1 014460/2019, sp. zn. S UMCP1 271220/2018, R 4519/2019 a S UMPC1 278405/2018, R 4633/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že při obou jízdách jak dne 19. 10. 2018, tak 20. 10. 2018 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby na území hl. m. Prahy. Tím, že účtoval zákazníkovi tzv. příplatky, neporušil nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění do 31. 1. 2020 (dále jen „**nařízení o maximálních cenách**“). Příplatky, které po zákazníkovi požaduje a v jakých konkrétních případech uváděl žalobce na tzv. Cenové informaci, kterou má viditelně k dispozici ve svém vozidle taxislužby. Příplatky obsahují služby, které poskytuje cestujícím a které dle jeho přesvědčení nejsou zahrnuty v nařízení o maximálních cenách, ani v jednorázové sazbě, ani v ceně za čekání, ani v ceně za kilometr jízdy po hlavním městě. Tyto skutečnosti vyplývají ze znění nařízení a dále i z důvodové zprávy, která byla vypracována na základě usnesení Rady hl. m. Prahy č. 0529 ze dne 3. 5. 2005. Jedná se o nadstandardní činnosti, které nejsou předmětným nařízením zakázány, ani regulovány. Tedy ve smyslu Listiny základních práv a svobod čl. 2 odst. 3 se žalobce domnívá, že právní předpisy účtováním příplatku neporušil. Cena za přepravu – jízdné z 20. 10. 2018 a z 19. 10. 2018, je zcela v souladu s tímto nařízením.
3. Z provedeného dokazování ve správním řízení nevyplynulo, z jakého důvodu žalobce nemůže po zákaznících požadovat tzv. příplatkové služby, ani se tímto v odůvodnění správní orgány dostatečně nezabývaly, ačkoli se jedná o podstatu věci a dále žalobce tuto námitku vznesl přímo v podání z 27. 12. 2019. Takový postup je dle žalobce v rozporu se zákonem, neboť je zřejmé, že posuzování oprávněnosti příplatku bylo předmětem správního řízení. Žalovaný v převážné míře odkazuje na soudní rozhodnutí z roku 2009 a starší, které se však používáním příplatků nezabývají. Žalovaný se tedy konkrétním případem žalobce a jím použitými příplatky za konkrétní služby dostatečně nezabýval. Žalobce namítal, že v případě velkého znečištění vozu je obtížné dosáhnout náhrady škody jinou cestou než formou právě příplatku.
4. Žalobce měl též výhrady ohledně stanovených částek výše maximální ceny, které nařízení maximálních cenách povoluje. Při jejich stanovení se vycházelo z cenové kalkulace, viz důvodová zpráva, která však dle žalobce vychází z nereálných údajů a především opomíná fakt, že ke stanovení ceny došlo naposledy v roce 2006, s účinností k 1. 1. 2007. Pokud by tedy regulace cen v taxislužbě byla běžnou záležitostí i v České republice, jako ve všech vyspělých zemích, jak uvádí citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu ČR, pak by dle přesvědčení žalobce měla být tato regulace činěna v souladu se zákonem a odrážet současnou situaci na trhu, včetně vývoje cen od roku 2006. Taxislužba je v jiných zemích EU sice často také regulovaná, avšak za zcela jiných s Prahou nesrovnatelných podmínek.
5. Navíc je žalobce přesvědčen, že nejsou splněny podmínky pro regulaci cen taxislužby na území hl. m. Prahy, neboť zde reálně existuje tržní konkurenční prostředí a trh není ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže, tedy pro regulaci zde není místo. Regulace cen v taxislužbě je umožněna všem krajům a obcím, a přesto k ní přistoupilo v současné době na území České republiky pouze hlavní město Praha. Současně žalobce vznáší námitku, že je nezákonně regulována cena pouze taxislužby a nikoli cena za přepravu na základě předchozí písemné smlouvy (dříve tzv. smluvní přeprava), které je dopřána smluvní volnost. Zavádí se tedy dvoukolejnost, kdy se někteří dopravci provozující taxislužbu musí řídit stanovenou maximální cenou a někteří nikoli, což může dle názoru žalobce vést právě k narušení trhu.

6. Nad rámec shora uvedeného si žalobce namítal nezákonnost postupu správních orgánů, když žalobce byl nesprávně poučen o podání opravného prostředku a o odvolání by pak rozhodl nepříslušný orgán. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v poučení uvedeno, že bude o odvolání rozhodovat Odbor živnostenský a občanskoprávní, konečné rozhodnutí však vydal Odbor dopravních agend.
7. Dále žalobce namítal, že příkaz ze dne 15. 11. 2018, č. j. UMCP1 280831/2018 byl vydán pro skutek 1) a následně bylo po odporu žalobce vydáno oznámení o pokračování přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání z 3. 12. 2018, v němž je však ve skutku 2) je uvedeno nové oznámení o zahájení řízení z moci úřední pro nový přestupek žalobce, nyní označované jako skutek 2). Dle žalobce bylo postupováno v rozporu s právními předpisy, jednalo se o novou věc.
8. Při ústním jednání dne 14. 1. 2019 nebyl před správním orgánem I. stupně proveden důkaz listinou, kterou předložil žalobce, a to Cenovou informací. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je sice zmíněna, avšak nehovoří se o ní jako o podkladu pro rozhodnutí. Dle žalobce bylo postupováno v rozporu se zákonem, není případně zdůvodněno neprovedení tohoto důkazu. Takový postup se jeví zmatečný.
9. Žalobce je toho přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl krácen na svých právech, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Správní orgány vychází pouze z listinných podkladů či videozáznamů a s důkazy a tvrzeními žalobce, viz shora k zákonnosti používání příplatků, které by mohly vyvrátit či jinak vykládat kontrolní zjištění se dostatečně nevypořádaly, pak je dle přesvědčení žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
10. Žalobce dále namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty 10 000 Kč. Žalobce, ačkoli nesouhlasí s tím, že by na jeho straně došlo k pochybení, trvá na tom, že sankce je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná. Správní orgány výši pokuty odůvodnily obecným konstatováním, přičemž z odůvodnění není zřejmý konkrétní mechanismus stanovení výše pokuty. Žalobce spatřuje nezákonnost uložené sankce také v tom, že nebyl v rámci správního řízení vyzván k doložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Bez ohledu na nesouhlas žalobce s jakýmkoli pochybením, dle jeho názoru se nemůže jednat o takový zásah do majetkových práv jednotlivce, který vzhledem ke své intenzitě představuje porušení čl. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod. Žalobce je v současné době starobním důchodcem.
11. Pokud by soud byl jiného názoru a neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, pak i přes skutečnost, že je žalobce toho přesvědčení, že se nedopustil vytýkaného pochybení, žádá s ohledem na své majetkové, osobní a rodinné poměry, aby soud zvážil ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), výši uložené pokuty 10 000 Kč a od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji popřípadě přiměřeně snížil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Odkázal na znění nařízení o maximálních cenách a související judikaturu a uzavřel, že výkladem lze dospět k jedinému závěru, a to že k maximálním cenám není přípustné účtovat jakékoli jiné příplatky. Žalobce svým jednáním získal neoprávněný majetkový prospěch, neboť účtoval za službu vyšší než maximální stanovenou cenu.
13. K námitce nesprávného poučení uvedl, že správním orgánem, který o odvolání rozhodoval, byl Magistrát hlavního města Prahy, nikoli jeho jednotlivé odbory. Který odbor bude věc řešit, je věcí organizačního řádu.
14. K námitce, že příkaz ze dne 15. 11. 2018 byl vydán pouze pro skutek první a následně bylo vedeno řízení o skutku prvním i druhém, žalovaný uvedl, že řízení je zahájeno a současně skončeno vydáním příkazu, včasným podáním odporu se příkaz ruší a provede se standardní řízení o přestupku. Jelikož dne 13. 11. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno další oznámení o přestupku, projednal v dalším řízení oba tyto přestupky současně.
15. K námitce, že při ústním jednání z 14. 1. 2019 nebyl před správním orgánem I. stupně proveden důkaz listinou Cenová informací, není případně zdůvodněno neprovedení tohoto důkazu a nehovoří se o tomto důkazu v podkladech pro rozhodnutí, žalovaný uvedl, tato listina je součástí spisu.
16. K námitce dostatečného zdůvodnění výše pokuty žalovaný odkázal na str. 10 prvostupňového rozhodnutí, kde je výše srozumitelně odůvodněna.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
18. Úřad městské části, Odbor občansko správních agend, Oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) v napadeném rozhodnutí žalobce uznal vinným z:
 - 1) přestupku proti pořádku ve státní správě podle ustanovení § 4 odst. 1) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o některých přestupcích**“), spočívajícího v porušení ust. § 2 nařízení o maximálních cenách, kterého se úmyslně dopustil dne 20. 10. 2018 v době kolem 17:59 hod. na Praze 1, ul. Jindřišská, kdy podle záznamu o přepravě č. 002359 účtoval k ceně jízdného příplatek ve výši 200 Kč, čímž porušil ustanovení § 2 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby, neboť podle tohoto ustanovení lze účtovat - jednorázovou sazbu 40 Kč za jízdu, čekání 6 Kč za minutu a za jízdu na území hlavního města Prahy 28 Kč za kilometr.
 - 2) přestupku proti pořádku ve státní správě podle ustanovení § 4 odst. 1) zákona o některých přestupcích, spočívajícího v porušení ust. § 2 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby, kterého se úmyslně dopustil dne 19. 10. 2018 v době kolem 14:50 – 15:04 hod. na Praze 1, Hradčanské náměstí č. o. 3 - ul. Karmelitská č.o. 9, kdy podle záznamu o přepravě č. 002354 měl účtovat k ceně jízdného příplatek ve výši 180 Kč, čímž porušil ustanovení § 2 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby, neboť podle tohoto ustanovení lze účtovat - jednorázovou sazbu 40,- Kč za jízdu, čekání 6 Kč za minutu a za jízdu na území hlavního města Prahy 28 Kč za kilometr.

19. Za spáchané přestupky byl podle § 35 písm. b) a ustanovení § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („dále jen **„zákon o odpovědnosti za přestupky“**“) a ustanovení § 4 odst. 3 zákona o některých přestupcích uložen trest pokuty ve výši 10 000 Kč, a dále byla uložena povinnost uhradit náklady řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
20. Tomuto rozhodnutí předcházelo vydání příkazu pro skutek 1) ze dne 15. 11. 2018, č. j. UMCP1 280831/2018 správním orgánem I. stupně, proti kterému podal žalobce odpor.
21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání, na základě kterého bylo vydáno napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce I. žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle § 4 odst. 1, 3 zákona o některých přestupcích fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v nařízení obce nebo kraje. Za přestupek podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit pokutu do 100 000 Kč.
24. Podle § 1 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění do 31. 1. 2020, se tímto nařízením stanoví maximální ceny osobní taxislužby. Podle § 3 odst. 1, 2 tohoto nařízení maximální ceny platí pro výkon osobní taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na objem motoru a počet přepravovaných osob, kromě vozidel poskytujících konkrétní danou přepravu na základě předchozí písemné smlouvy. Cena za jednorázovou sazbu je účtována při započetí jízdy (zakázky). Zahrnuje úhradu za pronajmutí vozidla, za pomoc při nástupu a výstupu zákazníka, za uložení a vyložení zavazadel, za vystavení dokladu o zaplacení jízdného a za podání informací, týkající se například trasy jízdy.
25. Žalobce sice v žalobě namítal nedostatky ve skutkových zjištěních správních orgánů, ale dále je z žaloby zřejmé, že o skutkovém stavu nebyly pochybnosti a žalobce zjištěný skutkový stav nezpochybňuje. Nebylo sporu o tom, že při vyúčtování obou jízd žalobce účtoval tzv. příplatky k ceně za poskytnutí služby osobní taxislužby, správní orgány pak nezpochybňovaly ani žalobcem tvrzené důvody účtování těchto příplatků tak, jak vyplývají z úředních záznamů (tedy příplatek za poskytnutí informace v cizím jazyce a příplatek za odstavení vozidla - cesta neobsazeným vozidlem zpět do místa nástupu). Nebylo ze strany správních orgánů zpochybňováno ani to, že Cenová informace s příplatky byla umístěna ve vozidle taxislužby. Z žaloby je zřejmé, že žalobce brojí proti právnímu posouzení tkto zjištěného skutkového stavu, tedy, zda bylo v souladu s nařízením o maximálních cenách tyto příplatky účtovat, či nikoli. Nelze přisvědčit námitce, že by se právním hodnocením věci správní orgány nezabývaly (správní orgán I. stupně na str. 7, 8 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí).
26. Žalobce byl přitom přesvědčen, že příplatky obsahují služby, které poskytuje cestujícím a které dle jeho přesvědčení nejsou zahrnuty v nařízení o maximálních cenách.

27. Ze znění nařízení o maximálních cenách, zejména § 3, je zřejmé, že ceny jsou koncipovány jako konečné. Cena zahrnuje úhradu za pronajmutí vozidla, za pomoc při nástupu a výstupu zákazníka, za uložení a vyložení zavazadel, za vystavení dokladu o zaplacení jízdného a za podání informací, týkající se například trasy jízdy. Není rozhodné, zda informace jsou podávány v cizím jazyce, nebo českém. Není též zřejmé, proč by měl zákazník platit mimo svoji jízdu vozidlem taxislužby ještě další jízdu prázdného taxíku. Ani tento „příplatek“ není přípustný. Z listiny předložené žalobcem – důvodová zpráva – naopak vyplývá, že kalkulace cen zohledňuje skutečnost, že zhruba jen 50 % ujetých kilometrů je placených zákazníkem.
28. Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k výkladu problematiky maximálních cen v taxislužbě v Praze, kdy smyslem regulace cen je mimo jiné též ochrana spotřebitele. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 38/2009 – 123 ze dne 25. 2. 2010: *„Taxislužba je na rozdíl od běžného tržního prostředí trhem postiženým celkovou informační asymetrií. V takovém prostředí běžný zákazník (a tím spíše cizinec nebo jiný návštěvník Prahy) není s to předem získat relevantní informace o poskytované službě, o její kvalitě, často není s to ani určit přiměřenost nabízené ceny a nemá rozumnou šanci srovnat tuto cenu s cenami nabízenými jinými poskytovateli taxislužby. Je možno považovat za notoriu, že trhy s nedokonalými informacemi mají zásadně oslabenou sebečisticí schopnost. Lukrativní místa (letiště, centrální náměstí ve velkých městech s velkým výskytem turistů atp.) navíc pojímou jen limitovaný počet vozů taxi, což dále snižuje jakoukoliv rozumnou úvahu o efektivní soutěži na trhu taxi. Taxislužba je trhem ve své podstatě atomizovaným, ovšem trhem, který se způsobem nabídky služeb zásadně liší od jiných svou povahou rovněž atomizovaných trhů. Na rozdíl od typického tržního prostředí (malé pekárny, provozovny služeb, obchody, restaurace apod.) vozidla taxi nenabízejí své služby v jednom fixovaném místě. Zatímco nabídka služeb ve fixované lokalitě zvyšuje možnost racionálního a informovaného rozhodnutí spotřebitele, vozidla taxi obvykle křižují v rámci městské aglomerace a jsou náhodně zastavována náhodnými zákazníky. Ideální „oběti“ taxikářů v prostředí bez regulovaných cen je cizinec, který navštíví hlavní město třeba jen na několik dní a bezprostředně po příjezdu do České republiky nechápe přesně hodnotu české měny. Objednávka vozu taxi přitom bude z povahy věci často úplně první transakcí, kterou na českém území takový cizinec uskuteční.“*
29. Připustit tak možnost účtování příplatku za poskytnutí informací zákazníkům, kteří nehovoří českým jazykem, by tak bylo v rozporu se zněním nařízení i v rozporu s citovanou judikaturou, stejně jako připustit další nepřehledné příplatky, jako je „příplatek za odstavení vozidla“. Pokud žalobce poukazoval na situaci, kdy dojde k výraznému znečištění taxíku, takový příplatek není předmětem tohoto sporu. Soud *obiter dictum* konstatuje, že znečištění taxíku nelze zpravidla očekávat při většině jízd, jde zároveň povahou o škodu vzniklou dopravci. Oproti tomu podávání informací zákazníkům v souvislosti s jízdou a odjezd s prázdným vozidlem po vysazení zákazníka je situací, ke které bude docházet pravidelně, účtováním těchto příplatků tak docházelo k obcházení nařízení o maximálních cenách. Výsledek je pak stejný jako v případech, kdy je zákazníkům účtována přímo vyšší cena za ujetý kilometr, za čekání či vyšší nástupní sazba, tedy zákazník zaplatí více, než povoluje citované nařízení. Pro úplnost soud dodává, že od 1. 2. 2020 je pak zákaz jakýchkoli příplatků v nařízení o maximálních cenách stanoven výslovně.
30. Žalobce též zpochybňoval samotnou zákonnost regulace cen. Jak již bylo dříve judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119: *“Cenová regulace nezasahuje ani do samotné podstaty práva podnikat v oblasti taxislužby. To je patrné již z té prosté skutečnosti, že zcela převažující část provozovatelů taxislužby v hlavním městě Praze je s to podnikat v podmínkách úředně stanovených cen. Soudní moci nepřísluší detailně přezkoumávat, zda určité politické rozhodnutí (zde rozhodnutí o aplikaci úředně stanovených cen) je jediným možným prostředkem k nápravě nedokonalého tržního prostředí. Úkolem soudní moci není ani detailní hodnocení argumentů týkajících se*

efektivitu, hospodárnosti a dalších obdobných aspektů právní úpravy regulace taxislužby (srov. k posléze uvedenému nálezu sp. zn. Pl. ÚS 28/06)." V dané věci Nejvyšší správní soud neshledal v regulaci cen taxislužby žádnou protiústavnost ani neshledal žádný nezákonný postup správních orgánů v aplikaci ustanovení stanovících maximální cenu za taxislužbu. Obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že *"zákonná regulace provozování taxislužby tedy nemůže být v rozporu s ústavním pořádkem. Z ústavy v žádném případě nevyplývá právo podnikat bezprostředně a nezávisle na jiných subjektech (...) nikým neomežován."* Ve světle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem cenové regulace ochrana před negativními dopady nedokonalého trhu (k tomu srov. též nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 2/03). Z daného nepochybně vyplývá, že zákonná podmínka pro vydání podzákonného právního předpisu je dána, neboť neregulovaný trh osobní taxislužby může být ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže. Ani tato námitka proto není důvodná.

31. Žalobce též namítal, že při stanovení cen se vycházelo z cenové kalkulace (důvodová zpráva), která však dle žalobce vychází z nereálných údajů a především opomíná fakt, že ke stanovení ceny došlo naposledy v roce 2006 s účinností k 1. 1. 2007. K této námitce soud uvádí, že k úpravě úředně stanovených maximálních cen v čase průběžně dochází, přičemž je nepochybné, že právní předpisy hlavního města Prahy reagují právě na měnící se cenovou hladinu. Cenová regulace nezasahuje ani do samotné podstaty práva podnikat v oblasti taxislužby. To je patrné již z té prosté skutečnosti, že zcela převažující část provozovatelů taxislužby v hlavním městě Praze je schopna podnikat v podmínkách úředně stanovených cen. K této problematice srovnej též již odkazovaný nálezu sp. zn. Pl. ÚS 28/06 ze dne 16. 12. 2008.
32. Žalobce dále namítal, že je nezákonně regulována cena pouze taxislužby a nikoli cena za přepravu na základě předchozí písemné smlouvy, kdy se někteří dopravci provozující taxislužbu musí řídit stanovenou maximální cenou a někteří nikoli, což může vést právě k narušení trhu.
33. Výjimka pro subjekty poskytující přepravu na základě písemné smlouvy byla do nařízení o maximálních cenách vtělena v souvislosti s novelou zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (novela č. 102/2013 Sb., účinná od 1. 5. 2013). Podle této novely lze poskytovat dopravu též na základě předchozí písemné smlouvy, zároveň dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nesmí stejným vozidlem souběžně nabízet nebo poskytovat na přepravu na základě předchozí písemné smlouvy podle odstavce 4 a přepravu bez této smlouvy (viz § 21 odst. 5 této novely). Výjimka z nařízení o maximálních cenách se vztahuje typicky například přepravy hostů různých oslav, svateb, pohřbů, kde může být stanovena předem pevná cena. Každý dopravce (včetně žalobce) má tedy možnost zvolit si, jaký typ služby bude nabízet a je pak nucen dodržovat právní regulaci tohoto konkrétního způsobu dopravy.
34. Jiné právní závěry nelze přijmout, ani pokud soud vezme v úvahu důvodovou zprávu k nařízení o maximálních cenách a dopis ÚOHS ze dne 5. 11. 2015, které žalobce ke zdůvodnění svého právního názoru předložil.
35. K námitce nedostatečného odůvodnění výše pokuty soud uvádí, že odůvodnění sankce je dostatečné, správní orgán I. stupně při úvahách o výši pokuty uvedl, že žalobce je samostatně výdělečně činnou osobou, podnikající na úseku silniční motorové dopravy, hodnotil zájem na řádném výkonu taxislužby, úmyslné jednání, když ke spáchání přestupku postačovalo zavinění nedbalostní, požadavek, aby pokuta plnila funkci preventivní i represivní, žalobce se dříve

takového jednání nedopustil a konečně, že se v krátkém časovém rozpětí dopustil vytýkaného jednání opakovaně. Výše pokuty tak byla odůvodněna v souladu s ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku.

36. Dále bylo třeba posoudit výši uložené pokuty, kterou žalobce považuje za nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a likvidační. K tomu žalobce namítl, že jej správní orgány nevyzvaly k doložení jeho osobních a majetkových poměrů, a to s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Podle uvedeného usnesení: *“Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.”* Zde je třeba konstatovat, že z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech. Vždy v konkrétním případě musí správní orgán uvedená hlediska osoby pachatele a výše pokuty posoudit. Uvedený závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, v němž se pod bodem 19 uvádí, že *“[...] pochybnost o možném likvidačním účinku sankce musí vyplývat ze skutečností známých správnímu orgánu ze spisu, popř. být zjevná z obecné výše stanovené pokuty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. května 2011 č. j. 2 Afs 32/2011-74 či ze dne 29. srpna 2011 č. j. 8 Afs 17/2011 - 85). Tak tomu však v nyní projednávaném případě nebylo, neboť stěžovatel nejen likvidační charakter pokuty nenamítal, ale tato skutečnost nevyplývala ani z celkové výše uložené pokuty, ani z obsahu správního spisu.”* Lze konstatovat, že správní orgán vzal v úvahu hlediska pro stanovení výše pokuty uvedená v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přičemž ohledně kritéria osobních poměrů žalobce žádné zvláštní okolnosti neuvedl. V tomto směru lze dát za pravdu žalovanému, že v daném případě nebyly pochybnosti o tom, že by pokuta ve výši 10 000 Kč mohla pro žalobce představovat citelný zásah do jeho majetkové sféry. Zde srovnej též usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, podle kterého nebylo třeba přihlížet - při posuzování přiměřenosti sankce - k osobním a majetkovým poměrům žalobce, když mu pokuta byla stanovena při samé dolní hranici zákonné sazby. Správní orgány tedy nebyly povinny osobní a majetkovou situaci žalobce zkoumat. Konečně ani samotná skutečnost namítaná v žalobě, že je žalobce starobní důchodce, nesvědčí bez dalšího o likvidačním charakteru uložené sankce. Pro úplnost soud dodává, že žalobci bylo umožněno požádat si o splátkový kalendář, podle kterého by výše splátky mohla činit cca 140 Kč měsíčně.

37. S ohledem na návrh žalobce se soud dále zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro moderaci sankce. Podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud dospěl k závěru, že pro upuštění od trestu, resp. ani pro jeho snížení, nejsou v

daném případě podmínky. Zákon o některých přestupcích sankcionuje uvedené přestupky pokutou „až do výše 100 000 Kč“. Žalobci v daném případě byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, představující jednu desetinu zákonem stanovené nejvyšší přípustné sazby. Pokutu v uložené výši soud neshledává nepřiměřenou, tím méně pak likvidační. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgán vzal v úvahu hlediska pro stanovení výše pokuty uvedená v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Je třeba vyjít rovněž z toho, že sankce musí být zároveň pro pachatele odstrašující, aby jej odradila od případného budoucího páchání závadné činnosti, tedy musí určitým způsobem její dopady pocítit. Pokutu ve výši 10 000 Kč uloženou podnikající fyzické osobě lze považovat za přiměřenou. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS: *“Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.”* Uvedené však v daném případě nenastalo. Za tohoto stavu věci soud neshledal, že by žalobce prokázal likvidační dopad uvedené pokuty, proto uzavírá, že podmínky pro upuštění od sankce či pro její snížení zde nejsou.

38. K námitce, že nejprve byl vydán příkaz toliko ohledně jednoho skutku, následně po jeho zrušení bylo vedeno řízení o skutku uvedeném v příkazu a zároveň o skutku novém, tento postup správního orgánu byl správný, žalobce jím nebyl nijak poškozen. Naopak, § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich předpokládá, že pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Tento postup byl více než logický, když jde o stejnou skutkovou podstatu, je zde úzká časová souvislost, jednání se žalobce dopustil pouhý jeden den po sobě a z hlediska uložení sankce je společné projednání více skutků zpravidla pro podezřelého příznivější, naopak vadou řízení může být postup, kdy je každý skutek projednáván zvlášť a není respektována zásada absorpční (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62).
39. Pokud žalobce namítal zmatečný postup správních orgánů při nakládání s důkazním návrhem – Cenová informace, tato námitka není důvodná. Předně z protokolu o ústním jednání je zřejmé, že žalobce tento důkaz předložil, též mu bylo umožněno se k tomuto důkazu vyjádřit, správní orgán též tento listinný důkaz nijak nerozporoval, naopak, vycházel z něj při zjišťování skutkových okolností případu (viz strana 4, 6 a 8 prvostupňového rozhodnutí). Na tomto závěru nic nemění, jak existenci Cenové informace a její relevanci správní orgány následně hodnotily z právního hlediska.
40. Konečně namítané pochybení ohledně nesprávného poučení správního orgánu I. stupně o odboru, který bude odvolání v rámci Magistrátu hlavního města Prahy projednávat, žalobce nijak na jeho právech nezkrátilo. Odvolání žalobce podal, odvolání bylo Magistrátem hlavního města projednáno, a to Odborem dopravních agend, žalobce pak netvrdil, že tento odbor nebyl k projednávání příslušný dle organizačního řádu. Žalobcem namítaná vada v poučení nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení. Obecně ne každá nezákonnost rozhodnutí musí nutně vést k jeho zrušení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 – 82). Zde pak nešlo ani o vadu napadeného rozhodnutí, ale o nepřesnost v poučení správního orgánu prvního stupně, která se ve sféře žalobce nijak negativně neprojevila. Ani tato námitka tak není důvodná.

VI. Závěr

41. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. srpna 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně